

SEN

Stojím v obýváku... jsem snad náměsíčná? Tma, ticho. Vzpomínám si, že jsem zase nemohla usnout. Samota prázdného bytu mě svírá každou noc víc a víc. Otázky, pořád to samé. Jak to zvládnou? Jak dlouho mi vystačí peníze? Už jsem vyškrtala všechno, co jsem jen mohla, a přesto mám husí kůži. Ne z nemoci, která ovládla planetu. Bojím se. Strachů, které náhle dostaly svá jména, je mnoho. Počítám, vymýšlím, vzdělávám se a čtu pozitivní texty. Rady moudrých a zkušených k tématu v poslední době skloňovaném ve všech pádech. Jak zbavit mysl balastu, očistit se a vymyslet ... třeba nový projekt. Podnikání. Něco! Zalarmovat mozkové závity, protože tohle je příležitost. Dělat věci jinak, přemýšlet jinak. Vůbec přemýšlet! Nezoufat! Možná mi někdo pomůže, rodina, stát... ne! Už to cítím, vím, že tudy cesta nevede. Racionálním nápadům došel dech. Vyšuměly z hlavy tak rychle, jak pomalu jsem se k nim prokousávala. Pokračování nevyhnutelné. Deprese. Úzkost mi stáhne krk a ochromí končetiny téměř k paralýze. Výsledkem je pot, který pod peřinou skrání moji vykoupanou kůži jedinou jistotou. Nic už nebude jako dřív.

Spím? Proč trčím tady, vždyť nemusím na záchod. Tma okolo mě se začíná trochu projasňovat, mám tedy otevřené oči? Ano, rozkoukávám se. Vnímám mlhavý záblesk, asi vyšel měsíc. Chci udělat krok, ale narazím do police. Rána mě upamatuje na rozmístění nábytku ve vlastním bytě. Knihovna. Zaostřím. Třetí police odspodu. Má pravá ruka najednou vystřelí od těla a dlaň přejíždí hřbety knih. Důvěrně známých knih. Příběhů, které se mnou krácejí životem a stěhováním z bytu do bytu. Rozpadlých vazeb přátel z nejméněšších. Dlaň se zastavuje o potrháný obal. Obejmu pevně prsty široký hřbet knihy, jako bych u ní hledala záchranu. Zapotácím se, asi jsem chvíli nedýchala. Při prudkém záklonu knihu vytáhnu z police, ale nepadám. Držím ji před sebou v natažené ruce. Je ukotvená ve vzduchu narozdíl ode mě, která není stabilizovaná ani v posteli. Hřeje mě do dlaně a já se přestávám třást. Znovu zakolísám a rychle stahuji ruku k sobě. Kniha se pohne, ale nevyklouzne. Jen se otevře. Měsíc září do pokoje a mění tmou na pološero. Vůbec jsem si nevšimla, že je úplněk. Zrak mi automaticky sklouzne do poloviny strany 498, vydání z roku 1938. Zázračně nepotřebuji brýle. Bodejť, kdysi jsem některé pasáže znala nazpaměť.

Dívala se na zčernalé kameny a naposledy viděla před očima dům u Dvanácti dubů, jak tam kdysi stával bohatý a pyšný, symbol pokolení a způsobu života. Potom se pustila dolů po cestě k Tara a těžký košík se jí zařezával do masa. Hlad jí hlodal v prázdném žaludku a říkala si nahlas: „Bůh je mi svědkem, že Yankejeví nade mnou nezvítězí. Přežiji to, a až se z toho dostanu, nebudu mít už nikdy hlad, ne, ani moji lidé. I kdybych měla krást a zabíjet – Bůh je mi svědkem, že nebudu mít potom už nikdy hlad.“

Díky, Scarlett, díky za ten kopanec, přišel právě včas. Já nebudu zabíjet, ani krást, já totiž nemám hlad. Ani mí lidé. Já jsem jen na okamžik zapomněla, že patřím k těm, kterým byla dána šance ŽÍT. S láskou a pokorou jsem zasunula knihu zpět mezi ostatní a před očima mi krátce vytanulo zaklínadlo, které jsem jako holka moc nechápala. „Teď na to nebudu myslet, až zítra, až to budu moci snést.“ Ne, nebudu myslet na to, co bude až... Je čas něco udělat TEĎ.